

med at fortære en Portion Frugtis, da hun saae Per og Jakobe gaa forbi med hinanden under Armen og forsvinde ned ad Marmortrappen.

Nu fortæller han Jakobe det hele! — jog det igennem hende.

Hun satte den endnu kun halvtømte Assiet fra sig og gik tilbage til Salen. Ja-ja! fortsatte hun i Tankerne, mens hun dansede ud med sin Herre. Længe skulde nu Jakobe ikke faa Lov at triumfere! Det skulde hun sørge for! Dyhring fik ikke Fred for hende nu, før han — uden selv at ane det naturligvis — havde hjulpet hende til at mætte sit Had til dette Menneske, der nu for anden Gang ydmygede hende.

Per og Jakobe var gaaet helt ned igennem Haven og havde taget Plads paa den Bænk ved Vandet, hvor de plejede at sidde, naar de vilde være uforstyrrede. Herude i Ensomheden overgav Jakobe sig helt. Da Per slog sin Arm omkring hende, lagde hun sig tæt ind til ham, saa hendes Hoved kom til at hvile paa hans Skulder.

I nogen Tid var de ganske stille. Jakobe sad med tillukkede Øjne og hastigt aandende Bryst. Foran deres Fødder skvulpede Søen ligesom i Søvn, medens Genskinnet af Ivans Lysballoner boltrede sig ude i Vandet som Stimer af Guld fisk.

»Du fryser da ikke?« spurgte Per og trak det svære Pelsslag tættere omkring hende.